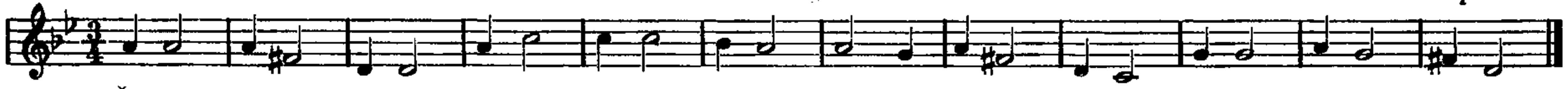

594. ŽENITBA MILÉHO

1105. Od Podivína. Zp. I. 212

Že-ní sa mi, že-ní mo-je po-tě - še-ní, a - ni mia ne - vo-uá na svo - je ve - se-lí.

1106. Od Příbora

Můj mi - ly se že - ni v se-dmo - hrad-ské ze - mi, a - ni mne ně - po - zval

na svo - je ve - se - lí, na svo - je ve - se - lí.

Žení sa mi, žení
moje potěšení,
ani mia nevouá
na svoje veselí.

Dybych sa já byua
spěše vydávaua,
na svojo veselí
bych ho zavouaua.

Posadiua bych ho
za ten najpřední stůu,
nepoveděua bych,
že bývau miuý můj.

1107. Jiné čtení

Želí sa mi, želí,
miuý sa mi žení,
ani mia nepozvau
na svoje veselí.

neměua bych želu
ani pouovečku.

Puačte, oči, puačte,
enom nezuykajte,
čeho ste navykuy,
toho odvykajte.

Dyby mia byu pozvau
za nejmenší družičku,

To jeho veselí
tři neděle stáuo
a moje srdečko
žauostně puakauo.

595. NEVĚDA

1108. Erb. II. 212

Živ jsem, živ jsem, ne - vím, dlú - ho - li; u - mřú, u - mřú, ne - vím, sko - ro - li;

a co po mně zů - sta - ne, vše - cko mi - lá do - sta - ne, ne - vím, mno - ho - li.

1109.

Živ jsem, živ jsem, ne - vím, dlú - ho - li, u - mřú, u - mřú, ne - vím, sko - ro - li;

a co po mně zů - sta - ne, vše - cko mi - lá do - sta - ne, ne - vím, mno - ho - li.

Živ jsem, živ jsem, nevím, dlúho-li,
umřu, umřu, nevím, skoro-li;
a co po mně zůstane,
všecko milá dostane,
nevím, mnoho-li.